

Van Ateliers en Critici.

VII.

Jan Altorf.

Zoolang mij heugt woont de beeldhouwer Jan Altorf, die 6 Januari 65 jaar is geworden, in hetzelfde huis. Vroeger zag ik hem geregeld. Hij maakte iederen morgen na zijn ontbijt en voor hij aan het werk ging een loopje. Of hij altijd precies denzelfden weg liep weet ik niet, maar ik kwam hem vrijwel altijd op dezelfde plaats tegen. Dat was op den Kneuterdijk of in de Heubstraat, waar hij in denzelfden winkel sigaren kocht. Soms liep hij met Bremmer, die zijn onzekere beenen op groote voeten steunde en dikwijls een schilderij droeg. Bremmer groot, Altorf klein en tenger, een zwarten hoed op zijn git-zwart haar, een bruinen tint en een zwarte snor en sik als Toorop. Het type van een Oosterling, evenals Toorop, die zelfs voor Toorop werd aangezien en aangesproken, maar nooit in Indië is geweest.

Bij zijn zwarte colbert droeg hij steeds een wonderlijk gestrikte paarse das, zooals Arthur van Schendel altijd een roode draagt. Nu ik dit schrijf, herinner ik mij, dat ik als jongen alleen een grijze pet wou dragen en als die in de gracht was gewaaid of bij een vechtpartij vernield, weer zoo'n zelfde pet wilde hebben, wat verzet wekte bij mijn ouders, omdat het den schijn zou hebben, of ik nooit eens een nieuwe kreeg. Maar beschouw dit niet als een insinuatie, dat Altorf of Van Schendel maar één das bezitten.

Na den middag kan men Altorf vinden in een café op een plein dicht bij zijn huis. Laat ik dat café Mercurus noemen omdat het altijd prettiger is, als men een naam kent en heet het zoo niet, nu, dan is er nog niets verloren. Mocht U bij Altorf een bestelling willen doen, dan kunt U toch wel door middel van het adresboek zijn woning vinden. Een oud huis in een stille straat. Een smalle gang door, dan door de keuken, een trap op en U komt in de werkplaats van den beeldhouwer. Een vrij groot atelier vol gipsen beelden, klei, ivoor en hoorn. Altorf heeft dan een lange, witte jas aan. Zijn donkere kop en zijn weelderig zwarte haar, waar zilveren draden door loopen, komen nu nog markanter uit. Is het een wonder, dat Isaac Israëls hem zoo geschilderd heeft?

Altorf heeft prachtige koppen gemaakt: van Jodjana, van Noto Soeroto, van Toorop. Is het niet eigenaardig, dat hij zich juist tot deze figuren aangetrokken heeft gevoeld? Hij maakte ook veel dieren — tal van zijn beeldhouwwerken kan men aan gebouwen in onze stad vinden als de St. Jacobskerk, Lensevelt, scholen enz. — en zeer subtiële figuren in ivoor, een prachtig materiaal, waar hij graag in snijdt.

In den laatsten tijd schijnt hij de route van zijn morgenwandeling verlegd te hebben, want ik zie hem niet meer. Of misschien heeft hij den tijd niet verzet. Artiesten kunnen wonderlijke dingen doen.

H. van Buitensorgh.

Anna Paulownaplein nr. 4, café-restaurant Mercurus

